

Mesecima traje protivustavno i protivzakonito ponašanje Predsednika Srbije, Vlade i Narodne Skupštine Srbije. Mesecima sprovode izvršeni državni udar, a krijući se iza izmišljenih, suštinski nepostojećih zahteva vlasti za neustavni savetodavni referendum, odbijanjem da podnesu ostavke na poslat i pisano obrazložen zahtev, manjina vlasti maltretira, šikanira i sprovodi nasilje nad građanima Srbije, preuzimajući ingerencije tužilaštva, suda, policije i moralnih pravednika kojima je dozvoljeno sve, a odgovornost i obaveze nemaju. Govore o Srbiji jednakih prava za sve, a danas samo oni imaju prava, stečena silom vlasti, bezakonja i ničim drugim, dok svi ostali koji ih ne slede, prolaze kroz najtežu torturu, od psihičke do fizičke. Pri tome, u skladu sa pravilima bolesnih ili obolelih psihopata, oni su uvek žrtve, a njihove žrtve su, bahati napadači.

Baš kao 1945, svojim delovanjem gase i gaze institucije, pri čemu protivustavni pojedinac odlučuje o svemu, strah se uvukao u domove poštenih ljudi u Srbiji i samo smo čekali dan kada će povici i transparenti „na smrt“ da se pojave u javnosti.

I, pojavili su se. Oni koji se voze autobusima i njihovi lideri predvođeni Aleksandrom Vučićem neskriveno pozivaju na ubistvo studenata, preko svojih medija i glasnogovornika. Ranije bi to pakovali u oblande, više to ne rade. To je deo nove normalnosti u Srbiji. I zanimljivo, svi ćute. Tišina odjekuje, baš kao što rekoše RTS novinari iz Niša, samo se ovoga puta umilnim glasom nisu javili ni oni, ni njihove kolege. Da budemo načisto, kao građanin Srbije, bez obzira na torturu kroz koju svakodnevno prolazim, iako nenadležan, nemam pravo da bilo koga da hapsim kao građanin i izvinjavam se građanima Srbije i poštovaocima lika i dela Aleksandra Vučića, ali to moram uraditi kako bi spasao Srbiju. Takođe, o profesionalizmu i objektivnosti pomenutog predsednika mislim jednako loše i mislim da je sramota za svoju profesiju, državu tj. mislim da nije predsednik, već politički aktivista i kriminalac.

Verujem da i u ovom mom izvinjenju ljudi vide razliku, ne samo u odgovornosti, već i poštovanju koje pokazujem prema drugačije mislećim ljudima. Verujem da ljudi vide razliku i u odnosu na one vladajuće političare koji prete smrću, potpuno svesno i bez volje i želje za izvinjenjem, ali i razliku u odnosu na licemernu vlast koja nije osudila fizičko ometanje i napad na studente tokom protesta 1. februara u Novom Sadu, kao ni prethodno širom Srbije. Uostalom, maloumna vlast još nije pobedila, a moj posao je da učinim sve da Zakon i moral pobjede u Srbiji. Uvek ću imati dovoljno hrabrosti, makar ostao potpuno usamljen u svojoj borbi za Ustav, zakonitost, pravo i pravdu i nikada me neće uplašiti ni pretnjama smrću, ni nasiljem vlasti, niti bilo čim drugim.

Svih ovih godina požrtvovano i srčano borio sam se za Srbiju, od KiM, izdaje Miloševića do izdaje Aleksandra Vučića, zajedno sa narodom podizao je iz pepela i to mi niko ne može oduzeti. Ovima iz vlasti što prete, poručujem da nije život ono koliko si živeo, već kako si živeo i šta si učinio za svoju državu i narod, a oni koji se ne boje ni samog Boga strah za sopstveni život odavno ne osećaju.

Pobediće Srbija! Živela Srbija! Pročitajte, molim vas. Uzmicanja nema!

U Beogradu

Cerski Pokret Srbije

03.03.2025. godine

Slobodan Pajić